

חסרה לגבול נפשי לשלמה נקט פי' מהדרין (כב.) כי בדרך זה הכל מבוחר:

רמ"ז (מלכים ז' כ"א) יבין ובענין שני המעשים אשר קראם שלמה

בשמות של. יל לכאוי שהוא קראם כל שם ראש גזע המכלית מלכות צ"ד שהיו הראשון צופו. שלקח

לו רוח לאשה שממנו האדם מחילת. גזעו כירוע. ויבין קרא על גס סוף מלכות צ"ד צבית ראשון

שה' יהיבין. ויבין הוא קיטור השם. ומ"מ הקדים לקרוא שם האמרון בראשונה. שהוא ה' המכלית

וראשית האמיחה לעתידות למך האשית ככתוב ותמהיך כחותם. והדברים עתיקים:

רמ"א (ישעי' כ"ז י"ג) וי"ד חס הוא יתקע בשופר גדול וצלו

האזכרים בארץ אשור. והדברים בארץ מלרים. והשתחונו נ"י דרך רמז ארץ אשור לאלו שזכו לרוב

טובה. ואשרי להם בעוה"ז. וארץ מלרים לאלו שחיים חיי לעד במלך ובמלך וז"ל להם. ויעד

הנביא על הזמן המקווה צ"ד. שהן אלו שנאצרו ונשקטו בין מלכות יהודה ממחמת רוב טובה שבעטו

במורה מחמת זה. והן אלו שדעו ממחילת השכינה וטורת ה' כסבת לרות שהעבירו ע"ד קונס. טלס

יבואו ויתקדשו למקום צ"ה ויגשו אל הקדש להשתחוות לה' כי בהר הקדש בירושלים הדומה ליראה ושלמות יחד כיה"ר צ"א. (שמעתי מפי

קדשי שליט"א):

רמ"ב (ירמ' ז' כ"א) עורותיכם סט על זבחים

ואכלו בשר. כי לא ייתי את הזבחים ביום הוליו אותם כי. ע"ד עולה וזבח. וגו' בפשיטות איט

מובן הלא כל התורה מלאה ממלות הקרבנות. ופירושם ז"ל שלא ה' התנאי ביום ההוא על קד.

ג"כ אינו מובן. הלא כבר נאמר נלכה מזבח כי. וגם מלות בכור בהמה טהורה נאמר אז. וקרנן

פסח ה' ג"כ ביום ההוא. ולפענ"ד נראה שהתנאי מתחילה ה' שלא יהי הפרש כלל בין עולה ובין

שלמים שנים שלמים יהי ג"כ לריח ניחוח היותר מעולה כמו עולות שכולם כליל כי אם יעזבו דרכם וילכו בדרך

ה' בלי שום חסרון. אז גם מה שנאכל לצבליס היא מנה גדולה וקדושה כמו העולה לגבוה. כי

אכילת זריקים היא באמת כאכילת מזבח. כאז"ל הדולה לנסך יין ע"צ המזבח ימלא גרוגס של ח"מ

יין וכי. וכן פי' הכתוב. כי כונה מתן התורה יתם ה' ע"ד כך עולותיכם סט על זבחים

שעיקרם

מה שנראה בטינו שיבוא מנוט טוב לא הארים. ויאמר שמואל ומה קול האין כי ויאמר שאל

מעמלקי הבי"ס. לא אמר מעמלק הבי"ס כמש"ל. אלא מעמלקי להורות שהם אינם מעמלק בעצמם אך

היוצאים בארץ עמלק. לכן הותר לו אשר חמל העם על מיטב האין והבקר. ומה הוא המיטב שבהם

השרש טוב שנמלא בהם הלא הוא למטן זבח לה' אלקיך כי. ויאמר שמואל וכי הלא אם קטן כי.

וואמר לך והחרמת את התנאים את עמלק. ר"ל שהתנאים האלה הגם שחיים עם עמלק גם הם בכלל

המנוה להמרינס כג"ל. ויש עוד כלותם איהם. שלכאורה כפל לשון. אמנם להורות צ"ל שהוא

לכלותם. לא הם בלבד כי גם הגספח עליהם. שכן המובן במלת אחט וכי. ותעש הרע בטינו ה'

שאל בטינו ה' טוב ויראה לך שהוא מיטב שלהם. אבל בטינו הקב"ה ה' רע כי הוא לופה נסתרות.

וואמר שאל אשר שמעתי כי ואצ"א את ה"ג מלך עמלק. ר"ל שהוא אינו עמלק בעצמו רק מלך

להם. אמנם זאת עמלק התרומתי. כי החזיק עדיין בסברתו כג"ל. ויאמר שמואל הגישו כי ויאמר אג

אכן כר מר המות. שמרירות המות הוא האצדון שלא יסאד ממנו זכרון בעולם. ולפי שהוא הסאיר

שריד. לך אמר אכן כן הוא סבר מרירות המות שאינם נר לו כ"כ. ויאמר שמואל כאשר שכלה כי

ט' ק פסל מנשים אמך שלא יסאד ממנו שריד במגוריו:

רמ"ג (מלכים א') ודמרך דוד זקן בא בימים ויכסאו בצגדים ולא

יחס לו וגו' על סיפור המעשה הזה שאלני אחד. כי לא יכול להדיק המעשה בפשיטות בלבו מסגי

הרבה פלאים. הא"ך יתכן שלמלך יהי חסר חמימות. וכלום חסר צבית וכי. אש ותגור וסמים מחממים.

ולכן יבקש דעת איה כונה נאותה. ולמטן לא להשיבו ריקס אמרתי יען המלך דוד אמר וחטאתי

עדי תמיד. ולא היו מספיק לו כל תשובותיו וחפלתו וזה ורב תחננוי הכל ה' עוד מעט בטינו לעומת

חמאו. ע"ז אה"כ ויכסאו בצגדים במלות ובמעש"ט שהם לבושים לאדם והגנה עליו כ"י לבשו זרקה.

וען וילבש זרקה כשריון. ולא יחס לו שעוד ה' לבו טוקט. לכן אמרו יבקשו למלך נערה וגו' וחס

וגו' שאז. תהי תשובתו מעולה באותו מקום וכי. כי באמת התירו לו ליחד כדאיתא בש"ס. ויתא

לפי' שפיר הכל מה שאמרו חז"ל על מה שכתוב קראו לי לבת שבע כירוע. עד מה שאמרה לו